

A nemzeti parkban

Ó, Hortobágy, ó, Hortobágy, ó, Hortobágy! – harsogtad a felmagzott nézőtétről a korhadó színpad felé, én pedig füleltem, hátha átköthetek belőle valami lazább ritmust a tiszteletedre följánlott, néhány figurányi legényeshez.

Dzsó, öreg Dzsó, ha tudnád, azóta hányszor éltem át a napot, midőn a *Rezedaáalom* kéziratával kocsikáztunk le Debrecenbe, ám a történelmi Sóút, a Híd meg a Csárda deleje végül kiparancsolt minket még önmagunkból is.

1990 tavaszát írtuk, mikor átszentségelve a hajmeresztő giccsbazárokon elindultunk a szabadtéri pódium iránt, hogy megmacskásodott tagjainkat végre átmozgassuk, s te is megérezd, milyen egy fain *korcsos* testközlelől.

Még tapsoltál volna, ám maradék erőmmel fölhúztalak az elzsöllyesedett zombékról, s mire csapzottan elértük a csárdát, ugyancsak lerítt rólunk, hogy legalább másfél napi ádáz talpalás készül elnyerni megérdemelt jutalmát.

Belül hőköltető üresség, a falakról megkerült gyertyák csipkézték a lekozmaált félhomályt, a zenekar úgy lapult, akár egy vérszegény, de bevetésre váró kivégzőosztag, amely hangszerek helyett mordályokat fektet a térdein.

Bableves, flekken, cigánypecsenye, csorgott a nyálunk, de mintha kavicsra haraptunk volna, szádban elpattant a platina, a húsookban annyi bőnye, szíjas ín tekeredett, akár egy számszeríjat is fölhúrozhattunk volna belőlük.

Aztán úgy vágtad be mögöttünk az ajtót, hogy a benti papírkálák még akkor is kapkodták a levegőt, amikor fölporzott mögöttünk az út, s a Kilenclyükú híd helyett csak egy fogatlan protézis vicsorgott utánunk ostobán.

Hősök

Dzsó,
öreg Dzsó, ha tudnád,
amikor beballagtál velem a bánrévei
temetőbe, már a szívem
akart kiugrani.

Próbáltam
én összeszedni magam,
de hiába, most is látom, csak csetlek-
botlok melletted a kánikulai
rekkenetben.

Annus néni! –
de nem ő., eltántorodom
a kút felé, ahol három vödör frissen
vágott hősín dália izzik –
megvakítanak.

Tompa moraj
lökdös a futballpálya felől,
a gólkirályt, Lukácsot éltetik immár
harminc éve, pedig se látok,
se hallok.

Putnok felől
Képes Pali csapódik zöld
motorjával, szörnyethal ezúttal is,
hallanom, látnom se kell –
tudom.

Agyam kattog,
akár egy fémdetektor,
Baranyi Sanyi markolja orosz kézi
hajvágóját odalenn, hisz
mellé temettem.

Szemünkből swing,
Glenn Miller rozéarany
Holdfényszerenáda csordogál alá,
ki vagy te, Dzsó, s hol
voltál eddig?

Te csak fényeskedj!

Dzsó,
öreg Dzsó,
jól átvertél minket,
se rothadás, se bűdös nem
volt *ama napon* a rédicsi ravatalon,
amint azt vagány bárdként
a szűk isteni térben
prófétáltad
régen.

Persze,
tudtuk mi,
legalábbis páran,
hogy ravaszul lepaktáltál
kacér jelződ által a *dátumos* halállal,
erre voltál igazán büszke,
úgy elébe menni,
ahogy még
senki.

Ám te
fölfénylesz,
mint éteri ikon,
mint bús poéták oltárképe,
ki lehettél égi szellem pokol közelben,
rózsaseb a zárt osztályon,
vér, végvári szó,
életfa és
bitó.

Dzsó,
öreg Dzsó,
te csak fényeskedj,
hisz nincsen már fiókád,
aki kiröppen, inasod a Mister közben,
nincs *pacsirtabarna* rög,
csak ahová megtér:
a végtelen
reptér.